

பத்திரிகையாளர் ஞாநி

பத்திரிகையாளர் ஞாநியுடன் இலக்கியவேல் ஆசிரியர் சந்தர் சுப்ரமணியன் நேர்காணல்

வணக்கம். நேர்காணலை உங்கள் தந்தையாரிடமிருந்தே ஆரம்பிப்போம். உங்களுடைய எழுத்தார்வத்துக்கு உங்கள் தந்தையார் எப்படித் தூண்டுகோலாய் இருந்தார்?

என்னுடைய தந்தையார், 45 வருடங்கள், இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் பத்திரிகையாளராக இருந்தாலும், இந்தத் துறைக்கு வருமாறு என்னை எப்போதும் சொன்னதில்லை. எனக்கு மூன்று தமையனார், இரு தமக்கைகள். இருந்த போதும் நாங்கள் எதைப் படிக்க வேண்டும் என்று என்றுமே நிர்ப்பந்தப்படுத்தியதில்லை. நான் என்னுடைய இளம்வயதிலேயே இந்தத் துறைக்குத்தான் வரவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்துவிட்டதால், ஆங்கிலத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்தேன். என்னுடைய தந்தையார், பத்திரிகைத் துறையில் இருந்ததனால், வீட்டில் செய்தித்தாள்களும் புத்தகங்களும் நிரம்பியிருக்கும். இந்தச் சூழலே என்னை ஒரு வாசகனாக மாற்றியது எனலாம்.

நிருபர் என்னும் நிலையிலிருந்து எழுத்தாளர் என்ற பரிணாம வளர்ச்சி எத்தகைய சூழல்களால் அமைந்தது?

1975 -ஆம் ஆண்டு, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் நான் நிருபராகச் சேரும் போது எனக்கு 21 வயது. அதற்கு முன்னரே, 17 வயதிலிருந்தே, நான் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன். 1971-ஆம் ஆண்டிலேயே 'வம்பன்' என்னும் பெயரில் கையெழுத்துப்பிரதியை நானும் என் நண்பர்களுமாகச் சேர்ந்து செங்கல்பட்டில் நடத்திவந்தோம். இந்தப் பத்திரிகை சிறுகதைகள், கவிதைகள் முதலிய படைப்புகளைக் கொண்டதாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. எங்களுடைய இரயில் பயண நண்பர்களிடம் இப்பத்திரிகை பிரபலமாயிருந்தது. 1975 ஆம் ஆண்டே விகடனில் என்னுடைய சிறுகதை ஒன்று பிரசுரமாகியுள்ளது.

வம்பன் என்ற புனைபெயரில் இன்னும் எழுதிவருகிறீர்கள் இல்லையா?

ஆம். எப்போதாவது அபூர்வமாக எழுதுவேன்.

உங்களுடைய இளமைக்காலத்தில் உங்களுக்கு மேடை நாடகங்களில் ஆர்வம் அதிகமாக இருந்ததாக நினைக்கிறேன். அது குறித்த உங்கள் நினைவுகள்...

என்னுடைய நாடக முயற்சிகளுக்கு முதற்காரணம் நான் செங்கல்பட்டில் கல்வி பயின்ற புனித சூசையப்பர் பள்ளிதான், அந்தப்பள்ளி 100 வருடங்களுக்கும் மேலான வரலாற்றையுடையது. மேலும் அப்பள்ளியில் வகுப்புகளின் அத்தனைப் பிரிவுகளும் வருடம் முழுதும் நாடகங்கள் நடிக்க வேண்டும் என்ற மரபு இருந்துவந்தது. அத்தகைய நாடகங்களிலிருந்து நன்கு நடித்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, ஆண்டுவிழா நாடகங்களில் நடிக்க வைப்பர். ஆண்டுவிழாவில் ஆசிரியர்களே மாணவர்களுடன் சேர்ந்து நாடகம் அமைப்பார்கள். அத்தகைய மரபு கொண்ட பள்ளி அது. நான் படிப்பதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அப்பள்ளியில் படித்தவர் சினிமா இயக்குனர் ஸ்ரீதர். சித்ராலயா கோபுவும் அப்பள்ளியில் பயின்றவரே. அவருடைய அண்ணன் திரு ஸ்ரீரங்கன் தான் அப்பள்ளியில் துணைமுதல்வர். அவர் பள்ளியில் நடக்கும் நாடகங்களுக்குப் பொறுப்பேற்று நடத்தி வந்தார். எனக்குப் பின்னால் ஐந்து வருடங்கள் கழித்து அப்பள்ளியிலிருந்து படித்து வெளியேறியவர் நடிகர் நாசர். அதனால், அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கென்றே ஒரு நாடக மரபு இருந்து வந்தது. அப்பள்ளியில் படித்து முடிக்கும் வரை நான் நடித்துவந்தேன். அதைத் தொடர்ந்து கல்லூரியிலும் நடித்துவந்தேன்.

அது எவ்வாறு 'பரிஷா'வாக வளர்ந்து உங்கள் வாழ்வில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது?

'பரிஷா' 1978 ஆம் ஆண்டு தொடங்கியது. 1975 - இல் சென்னைக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்துவிட்டேன். அப்படிச் சென்னைக்கு வந்த புதிதில், எனக்கு அறிமுகமானவர், எழுத்தாளர் அசோகமித்திரன். ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும் நாங்கள் சந்தித்து உரையாடுவோம். அப்போது, எனக்கு நாடகத்தில் இருந்த ஆர்வத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர்தான் என்னைத் திரு.நா.முத்துசாமி அவர்கள் தொடர்பெண் கொடுத்து அவரைச் சந்திக்கும்படி எனக்குக் கூறினார். அப்போது திரு.நா.முத்துசாமி டாஃபே-வில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான், அவரும், கிரியா ராமகிருஷ்ணனும், ஓவியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் சேர்ந்து கூத்துப்பட்டறை தொடங்கப் பெறுகிறது. அதில் நான் என்னை இணைத்துக்கொண்டேன். 1975-லிருந்து 1978 வரை — கூத்துப்பட்டறை, தானே நாடகங்களைத் தயாரிக்கவில்லை. தெருக்கூத்துக் கவிஞர், புரிசை கண்ணப்பத்தம்புரான் அவர்களின் குழுவை அழைத்துவந்து, தெருக்கூத்து நிகழ்ச்சிகளை, சென்னை அல்லையன்ஸ் பிரான்ஸ், மேக்ஸ்முல்லர் பவன் ஆகிய இடங்களில் நடத்தி நகர வாசிகளுக்கு மத்தியில் தெருக்கூத்தைப் பிரபலப்படுத்தியது. நான் திரு.முத்துசாமி அவர்களிடம், "நாம் எப்போது நம்முடைய நாடகங்களைத் தயாரிக்கப் போகிறோம்?" என்று ஒரு முறை வினவினேன். அப்போது திரு.முத்துசாமி தானே நாடகங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும், அவை அரங்கேறவில்லை. மேலும் அவர் முழுநேர நாடக நடிகர்கள் இருந்தால் மட்டுமே அத்தகைய முனைவுகளை மேற்கொள்ளவியலும் என்று

கூறிவிட்டார். பின்னர், நான் என் நண்பர்களைத் திரட்டி, பகுதி நேர நடிகர்களின் துணையுடன் நாடகங்கள் நடத்த தீர்மானித்தேன். அப்படித்தான் 'பரிக்ஷா' உருவானது.

இதற்கு முன்னர் 1977 ஆம் ஆண்டு, காந்திகிராமில் பேராசிரியர் இராமானுஜமும் நாடக ஆசிரியரான திரு.சங்கரப்பிள்ளை அவர்களும் சேர்ந்து நாடகப் பயிற்சி முகாம் ஒன்றை நடத்தினார்கள். இராமானுஜம் அவர்கள் தில்லி - தேசிய நாடகப் பள்ளியில் பயின்றவர். அது தமிழ்நாட்டில் முதல்முறை நவீன நாடகத்துக்காக நடத்தப்பெற்ற முகாமாகும். அந்த முகாமில், கூத்துப்பட்டறை சார்பாக, நானும், ஓவியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பங்கேற்றோம். என்னுள் இருந்த நாடக தாகத்தை, அந்தப் பயிற்சி முகாம் மேலும் அதிகமாக்கியது. அந்த முகாம் முடிந்த உடனே நான் 'பரிக்ஷா' குழுவை ஆரம்பித்தேன். வாழ்க்கையில் வந்த பல்வேறுபட்ட நெருக்கடிகள், பிரச்சனைகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல், ஆறுதல் அளிக்கும் ஒரு முகாந்திரமாக 'பரிக்ஷா' எனக்கு விளங்கியது. 1978 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இந்தக் குழு இப்போது 40 ஆண்டுகளை எட்டுகிறது. 40 ஆண்டுகளில் இடைவிடாமல் நாடகங்களை நடத்திக்கொண்டு தான் வருகிறோம். சென்ற வாரம் கூட ஒரு நாடகம் அரங்கேறியது. அடுத்த மாதத்தில் ஒன்று நடக்கவிருக்கிறது. 'பரிக்ஷா'விற்கு வயது நாற்பதானாலும், அதில் ஈடுபடும் நண்பர்களின் சராசரி வயது முப்பது தான் என்பதும் அந்தக்குழுவின் சிறப்பு.

உங்களுடைய 'தீம்தரிகிட' இதழ் குறித்து வாசகர்களிடம் செய்திகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளவியலுமா? சமீபத்தில் கூட, அந்த இதழை மீண்டும் தொடங்க எண்ணிப் பின்னர் கை விடப்பட்டது என்று நினைக்கிறேன்.

1980 வரை நான் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் பணியாற்றினேன். 1980 - இல் என்னை அந்த நிர்வாகம், நான் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் பணியாற்றிக்கொண்டே மற்ற இலக்கியப்பணிகளை மேற்கொள்வதாகக் குற்றச்சாட்டை வைத்து என்னை நீக்கியது. நான் அதை எதிர்த்து, வழக்குத் தொடர்ந்தேன். அவ்வழக்கு நான்கு ஆண்டுகள் நடந்தது. இந்தக் காலத்தில் மேலும் யாரிடமும் பணிக்குச் செல்லக்கூடாது என்று நான் முடிவெடுத்ததால், நானே பத்திரிகை தொடங்கி நடத்தவேண்டும் என முடிவெடுத்தேன். அந்தக்காலத்தில் துக்ளக், விசிட்டர், விசிட்டர் லென்ஸ் ஆகிய பத்திரிகைகளைத் தவிர வேறெந்த செய்திப்பத்திரிகையும் தமிழகத்தில் இல்லை. 1982-இல் செய்தி, இலக்கியம் இவ்விரண்டையும் இணைக்கும் விதத்தில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, 'தீம்தரிகிட' என்னும் இதழைத் தொடங்கினேன். இச்சொற்றொடர் பாரதியின் 'மழை' என்னும் கவிதையிலிருந்து எடுத்ததே.

இவ்விதழ் தொடங்கியபோது, மாதம் இரு இதழ்கள் வெளிவந்தன. முதல் இதழே முப்பதாயிரம் பிரதிகள் வெளிவந்தன. மூன்று இதழ்கள் வெளிவந்தன. ஏஜெண்ட்களிடமிருந்து பணம் திரும்பி வராததாலும், சுழற்சிக்கு எங்களிடம் போதுமான பணம் இல்லாததாலும், மூன்று இதழ்களுடன் அப்போது அவ்விதழ் நின்று போனது. பிறகு 1985-இல் மீண்டும் முயற்சி செய்தேன். அப்போதும் முப்பதாயிரம் பிரதிகள் விற்றபோதும் இட்ட முதலீடு திரும்பி வராததால், இந்த முறையும் ஏழெட்டு இதழ்களுடன் இதழ் வெளிவருவது நின்று போனது. பின்னர் 2000-இல் 'சந்தா செலுத்துபவர்களுக்கு மட்டும்' என்ற முறையில் ஆயிரம் பிரதிகளுடன் மீண்டும்

வெளியிட்டோம். இது 2004 வரை, ஏறக்குறைய 50 இதழ்கள் வெளிவந்தன. அப்போதும் சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டும் அனுப்பாமல், கூடுதல் பிரதிகளைத் தயார் செய்து அனுப்பி, அதில் முதலீடு முடங்கியதால், மீண்டும் நின்றுவிட்டது. சென்ற ஆண்டு மீண்டும் அழைப்பு விடுத்து, சந்தாதாரர்களைச் சேர்க்க முயன்றதில் வெறும் 70 சந்தாதாரர்களே சேர்ந்ததால், அம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது.

இம்முயற்சியைத் தொடர்ந்து செய்ய எண்ணியுள்ளீர்களா?

ஆம். மாற்றுத்திட்டமாக, வரும் 28 ஜனவரியில், யூ-ட்யூபில் 'தீம்தரிகிட' ஒரு யூ-ட்யூப் சேனலாக வெளிக் கொணர திட்டம் உள்ளது.

நாடகங்கள் தவிர பல நூல்களை நீங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள். வெகுவாக இந்த நூல்கள் பத்திரிகையியல் சம்பந்தப்பட்டவையே. படைப்பிலக்கியமாக ஏதேனும் நூல்களைப் படைத்துள்ளீர்களா?

நான் 1974-லிலிருந்து வெவ்வேறு பத்திரிகைகளில் பணியாற்றியுள்ளேன். ஜூனியர் விகடன், ஆனந்தவிகடன், சுட்டி விகடன், தினமணி, தினமணி கதிர், தினகரன் குழுமத்தின் டி.வி. உலகம் என்ற தொலைக்காட்சி குறித்த பத்திரிகை ஆகிய பல்வேறு இதழ்களில் பல்வேறு நிலைகளில் பணியாற்றியதால், தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதுவது சாத்தியமாயிற்று. என்னுடைய கட்டுரைகள் எல்லாமே தொகுக்கப்பட்டு நூல்களாக வந்துள்ளன. இவை தவிர்த்து, பல்வேறு பத்திரிகைகளில் பல தலைப்புகளில் பத்திகளை, தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளேன். படைப்பிலக்கியம் என்று பார்க்கும் போது, 1975-லேயே சிறுகதை எழுதியுள்ளேன். இதைத்தொடர்ந்து கல்கி, அமுதசுரபி, கணையாழி ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் என்னுடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. நான் ஆனந்தவிகடனில், 'தவிப்பு' என்ற பெயரில் எழுதிய தொடர்கதை, புதின நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

படைப்பிலக்கியம், புலனாய்வுப் பத்திரிகையியல் இவ்விரண்டு துருவங்களுக்குமிடையே எவ்வாறு உங்களால் பயணிக்க முடிகிறது?

நான் இதைப் பார்க்கும் கோணம் வேறு. நான் என்னை ஒரு படைப்பு இலக்கியவாதியாகவோ, அல்லது கட்டுரையாளனாகவோ ஒரு குறிப்பிட்ட வகைக்குள் ஒடுக்கப் பார்ப்பதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் வாசகர்களிடம் தொடர்ந்து உரையாட வேண்டும் என்றே நினைக்கிறேன். உரையாடும் வடிவங்கள் வெவ்வேறாக இருக்கலாம் என்றாலும், வாசகர்களுடனான என் உரையாடல் மட்டுமே என் குறிக்கோள், எந்த ஊடகங்கள் மக்களைத் தொடர்புபடுத்துகின்றனவோ அவை மூலம் வாசகர்களுடன் உரையாடவே விரும்புகிறேன்.

பத்திரிகையியல் மூலம் நீங்கள் வெகுவாக அறியப்பட்டாலும், 'ஓ பக்கங்கள்' உங்களை உயரத்தில் கொண்டு நிறுத்தியது. அது குறித்த செய்திகள், அது உண்டாகக் காரணங்கள் ஆகியவை குறித்துக் கூறவியலுமா?

தமிழில் வெளிவந்த 'இந்தியா டுடே' பத்திரிகையில் முதன் முதலில், கண்டதைச் சொல்கிறேன்' என்ற தலைப்பில், ஒரு பத்தி எழுத ஆரம்பித்தேன். அது வெற்றி பெற்றது. ஏறக்குறைய இரண்டாண்டு காலம் அதில் எழுதிவந்தேன். பின்னர் விகடனில் என்னை எழுதச் சொல்லி அழைப்பு வந்தது. அப்போது தொடங்கியதுதான் 'ஓ-பக்கங்கள்'. விகடனில் அதை நிறுத்தவேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டதால், குமுதம் இதழில் அதே பெயரில் அத்தொடரைத் தொடங்கினேன். மூன்றாண்டுகள் கழித்து, குமுதத்துடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டின் காரணமாக, கல்கியில் அதே தொடரை, அதே பெயரில் தொடர்ந்தேன். பின்னர் ஆம் ஆத்மி சார்பில் நான் தேர்தலில் பங்கேற்றதால் அத்தொடர் நிறுத்தப்பெற்றது.

'ஓ-பக்கங்கள்' போன்று, மூன்று பத்திரிகைகளில் தொடர்ச்சியாக வெளிவரும் தொடர்கள் இந்திய - குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகை வரலாற்றில் உள்ளனவா?

இல்லை. ஒரே பத்திக் கட்டுரைத் தொடர். பத்தாண்டுகள் வெவ்வேறு இதழ்களில், அதே பெயரில், தொடர்ந்து வெளிவந்தது இது ஒன்றே எனலாம்.

புலனாய்வுப் பத்திரிகையியல் என்பது ஒரு கத்தி முனையில் நடப்பது போன்ற செயலாகும். அதை நீங்கள் முழுமையாகச் செய்தீர்கள், செய்து வருகிறீர்கள் என்ற நம்பிக்கை உள்ளதா?

எழுத்தின் எல்லையைத் தீர்மானிப்பது இரண்டு அம்சங்கள். ஒன்று; நீங்கள் எந்தப் பத்திரிகையில் எழுதுகிறீர்கள் என்பது. மற்றொன்று; பத்திரிகைச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் என்பது ஒரு எழுத்தாளனுக்கு எப்போதுமே முழுமையாக வாய்க்கப் பெறுவதில்லை. ஒரு எழுத்தாளனின் சுதந்திரம், அவன் எழுதும் பத்திரிகையின் செயல்பாட்டுக்கு உட்பட்டே அமைகிறது. இதற்கு எப்போதுமே, நான் ஒரு உதாரணம் சொல்வது வழக்கம். எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு முனையில் கட்டி வைக்கப்பெற்ற மாடு போன்றவன். கட்டிய வட்டத்துக்குள்ள்தான் மாடு மேயமுடியும். கயிற்றின் நீளத்தைப் பொறுத்து, மாடு மேயும் இடம் அமைகிறது. இந்தக் கயிற்றைப் போன்றதே எழுத்தாளனின் சுதந்திரமும். நிறுவனத்திற்கு நிறுவனம், கயிற்றின் நீளம் வேறுபடும். நான் முடிந்தவரை, இந்தக் கயிற்றின் நீளம் அதிகரிக்கும்படி பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

நீங்கள் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் இதழில் பணியாற்றும் காலத்திலிருந்தே ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவருகிறீர்கள். தற்போதைய இந்தியச் சூழலில், தமிழ் ஆங்கில இந்திய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளின் நிலை குறித்த உங்கள் கணிப்பு என்ன?

எப்போதுமே ஆங்கில எழுத்தாளர்களின் பொருளாதார நிலை, தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நிலையை விட நன்றாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் வீச்சு, தாக்கம் ஏற்படுத்தும் நிலை ஆகியவை குறித்து கணிப்போமானால், இந்திய மொழி எழுத்துகளின் தாக்கமும் வீச்சுமே அதிகம்.

இன்றைய நிலையில் இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில், ஒரு எழுத்தாளன், தான் நினைத்ததை நினைத்தபடியே சொல்லவியலும் என்பது 100 சதவீதம் சாத்தியமா?

என்னைப் பொறுத்தவரை, யாருமே நினைத்ததை நினைத்தபடி எழுதுதல் கூடாது. நம் நினைப்பில் தவறுகள் இருக்கக் கூடும்; அத்துமீறல்கள் இருக்கக் கூடும். ஆனால் அவற்றை எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு, ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சுயமாக தனக்கென்று ஒரு கட்டுப்பாட்டை அமைத்துக் கொள்ளல் அவசியம். ஆனாலும் கருத்துகளை, பகிரங்கமாக, துணிச்சலோடு சொல்லவியலும் சூழல் உள்ளதா என்று கேட்டால், என்னைப் பொறுத்தவரை இருந்திருக்கிறது. எனக்கு எப்போதுமே அதில் சிக்கல் இருந்ததில்லை. ஏனெனில் அதனால் வரும் விளைவுகளை நான் சந்திக்கத் தயாராக இருந்தல் அவசியம். அப்படி இருப்போமாயின் துணிச்சலாக எழுதுவது என்பது சாத்தியப்படும். அத்தகைய பல விளைவுகளைக் கடந்தே நான் பயணித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறை விளைவுகளை சந்திக்கும்போதும், புதிதாக வேறொரு இடத்திலிருந்து வாய்ப்பு வரும்.

இன்றைய சூழலில் எழுத்தாளர்களின் நிலை, மதம், சாதி, அரசியல், சமூகம், குழு அரசியல் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகளிலிருந்து சார்பற்றது என்று உறுதியாகக் கூறவியலுமா? அப்படிச் சார்பற்று, தன் போக்கில் நேர்மையாக, நடுநிலையாக இருந்தால், ஒரு எழுத்தாளன் களத்தில் நிற்கவியலும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

சார்பு நிலை எடுக்காத மனிதனே இருந்தல் இயலாது. எதைப்பற்றியும் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரு கருத்திருக்கும்; அது சரி அல்லது தவறு என்று இருக்கும். அதுவே ஒரு சார்பு நிலைதான். ஆனால் எழுதுகிற வாய்ப்புக்காகச் சார்பு நிலையை மேற்கொள்ளல் என்பது தவறாகும்.

இன்றைய இந்தியச் சூழலில் இதழியலின் பெரும்பான்மையான நோக்கு ஒன்றுபட்ட இந்திய வளர்ச்சிக்கு உதவியாகத்தான் உள்ளது. அதற்கு எதிராக இல்லை என்று நீங்கள் உண்மையாகவே நினைக்கிறீர்களா?

'ஒன்றுபட்ட இந்தியா' எப்போது உருவாகும் என்பது குறித்தே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. அந்நிலை உருவாகவேண்டும் என்றால் அதற்கான அடிப்படை நிலையில், உள்ள வேறுபாடுகளைக் களைதல் அவசியம். நூறாண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தியா என்பது பல பகுதிகளைக் கொண்டதாகவே இருந்திருக்கிறது. அரசியல் நிர்வாக ரீதியாக இத்தகைய வேறுபட்ட பகுதிகளை இணைக்கும் நிலையே 'ஒன்றுபட்ட இந்தியா' என்னும் கருத்து. இத்தகைய அமைப்பு சீராகச் செயல்பட வேண்டுமென்றால், இவ்வகையான பல்வேறு பகுதிகளின் இடையே ஒரு சமத்துவம் இருந்தாக வேண்டும். அதுவே கூட்டாட்சியாக முழுமையாகிறது. அத்தகைய கூட்டாட்சியை மதிக்கக்கூடிய போக்கு ஒன்றே ஒன்றுபட்ட இந்தியாவைக் காப்பாற்றும்.

இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பகுதியும் சமமாகக் கருதப்படுதல் அவசியம். அத்தகைய போக்கின் வேறுபடும் சூழல்களை பிரிவினை வாதங்களுக்கு வழிவகுக்கும். பிரிவினை வாதமற்ற 'ஒன்றுபட்ட இந்தியா' உருவாக வேண்டுமானால், இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பகுதியின்

முக்கியத்துவமும் காப்பாற்றப்படுதல் அவசியம். அதற்காகப் பாடுபடுதல் என்பதே எழுத்தாளர்களின் பணி என்று நான் நினைக்கிறேன். இன்றைய எழுத்தாளர்களின் போக்கு அதை நோக்கியே செல்கிறது என்றும் நம்புகிறேன். தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுதல் பிரிவினை வாதம் ஆகாது.

அவள் விகடனில் வெளிவந்த உங்கள் 'நெருப்பு மலர்கள்' தொடர் உங்களுடைய மற்ற கட்டுரைத் தொடர்களைவிட எந்த விதத்தில் வேறுபட்டது என்று நினைக்கிறீர்கள்?

"வாசகர்களுடன் உரையாடுவதே என் விருப்பம்" என்று முன்னர் நான் குறிப்பிட்ட கூற்றுக்கு இது மிகச்சிறந்த உதாரணம். இந்த 'நெருப்பு மலர்கள்' என்ற தொடரில் நான் எடுத்துக்கொண்ட பொருண்மை, விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் பெண்களின் பங்கு என்னவென்பதும், அதே நிலையில், பெண்களின் விடுதலையை நிலை நிறுத்தும் பணி எப்படித் தொடர்கிறது என்பதும் ஆகும். இதே பொருண்மையைத் தூர்தரவுகளுக்காக நான்கு மணி நேரப் படமாகவும் நான் தயாரித்துள்ளேன். இதே பொருண்மையில், 'சண்டைக்காரிகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நாடகமும் எழுதியுள்ளேன். ஒரே பொருண்மை, பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

தொலைக்காட்சியில் உங்கள் படைப்புகள் பல வந்துள்ளன. அவை குறித்து வாசகர்களிடம் பங்குகொள்ள விரும்பும் செய்திகள் ஏதேனும் உளவா?

தொலைக்காட்சிக்காகப் பல படைப்புகளைத் தயார் செய்து அளித்துள்ளேன். அவற்றுள் முக்கியமானவை, அறந்தை நாராயணன் எழுதிய 'வாரந்தோறும் வயசாகிறது' என்ற நாவலை, 'விண்ணிலிருந்து மண்ணுக்கு' என்ற தொடராகத் தயாரித்துள்ளேன். எழுத்தாளர் மெரினா எழுதிய 'காதல் என்ன கத்தரிக்காயா?' என்ற நாவலைத் தொடராகத் தயாரித்துள்ளேன். எழுத்தாளர் சுஜாதாவின் 'பூக்குட்டி', 'பிக்நிக்' ஆகிய படைப்புகளைத் தொடர்களாகத் தயாரித்துள்ளேன். பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை, 'ஐயா' என்னும் தலைப்பில் ஐந்து மணி நேரப் படமாகத் தயாரித்து அளித்துள்ளேன். இவை தவிர, பல குறும்படங்கள், சிறு படங்களை உருவாக்கியுள்ளேன். எழுத்தாளர்கள் திலீப்குமார், அன்பு ஆதவன் ஆகியோரின் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு குறும்படங்களைத் தயாரித்து உள்ளேன்.

உங்களுடைய திரைப்பட முயற்சியின் முனைவான 'கோலம்' அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம் என்ன? இதுவரை இந்த அமைப்பின் மூலம் என்ன முயற்சிகள் நடந்துள்ளன?

'கோலம்' என்னும் அமைப்பு தனித்துவமானது. மக்களிடமிருந்து பணத்தைத் திரட்டி, திரட்டிய அப்பணத்தின் மூலம் திரைப்படத்தைத் தயாரித்துப் பின்னர் அப்படத்தின் குறுந்தகட்டை மக்களுக்கே கொடுக்கும் முறை. வெளியிடுதல், திரையிடுதல் போன்ற நிலைகள் ஏதுமற்ற, பார்வையாளர்களுக்கு நேரிடையாக வழங்கப்பெறும் முறையில் இந்த அமைப்பை

ஏற்படுத்தினோம். எங்கள் திட்டப்படி, ஐந்து இலட்சம் ரூபாய் நிதி திரட்டி, முதல் படத்தை உருவாக்க நினைத்தோம். ஆனாலும், ரூபாய் ஒரு லட்சமே சேர்ந்ததால், முதல் படத்தைத் திட்டமிட்டபடி பெருமளவில் செய்ய இயலவில்லை. இதனால், பரிஷா ஏற்கனவே அரங்கேற்றிய 'விசாரணை' என்னும் நாடகத்தைத் திரைப்படமாக்கினோம். அந்தத் திரைப்படத்தின் குறுந்தகடு, பணம் செலுத்திய அனைவருக்கும் அனுப்பப்பட்டது. இந்தத் திட்டத்தை இயக்குனர்கள், பாலசந்தர், பாலுமகேந்திரா மற்றும் மகேந்திரன் ஆகியோர் தொடங்கி வைத்தனர். பாலசந்தரும் பாலு மகேந்திராவும், காலாமான்படியால், படவெளியீட்டு விழாவில், மகேந்திரன் மட்டுமே பங்கேற்று அப்படத்தை வெளியிட்டார். 'கிரவுட் ஃபண்டிங்' இத்தகைய முயற்சியை, இந்தத் துறையில், வேறெவரும் மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. 'கோலம்' அமைப்பின் மூலம், இது போன்ற முயற்சிகளைத் தொடர இன்னும் திட்டங்கள் உள்ளன.

சிறுவர்களுக்கான உங்கள் பங்களிப்பு என்ன?

முன்னர் சொன்னபடி, 'சுட்டி விகடன்' பத்திரிகையைத் தயாரித்து அளித்ததில் என் பங்கு உள்ளது. அதற்குப் பெயர் வைத்து, அதன் வடிவத்தைத் தயார்செய்து அதன் முதல் ஆசிரியராக ஓராண்டு காலம் பணியாற்றியுள்ளேன். சென்ற ஆண்டு, தினமலர் குழுமத்தால், மாணவர்களுக்கான தினசரி இதழாக 'பட்டம்' என்றோர் இதழ் தொடங்கப்பட்டது. இது ஆறாவதிலிருந்து பன்னிரண்டாவது வகுப்பு வரை படிக்கும் மாணவர்களுக்கான நாளிதழ், திங்கள் முதல் வெள்ளிவரை வெளிவருகிறது. இந்த இதழ் உருவாக்கத்திலிருந்து தொடர்ந்து இந்த இதழின் ஆலோசகராக நான் பணியாற்றி வருகிறேன்.

இடையில் அரசியல் பிரவேசமாக, ஆம் ஆத்மி கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் நின்றீர்கள். குடிமகன் ஞாநியின் இந்த முனைப்பை, இதழாளர் ஞாநியாக எப்படிக் காண்கிறீர்கள்?

இரண்டு பேருக்குமிடையே வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. குடிமகன் நினைப்பதை எழுத்தாளர் செயல்படுத்துகிறார் என்றே சொல்லலாம். எல்லாக் குடிமகன்களுக்கும் எழுதும் வாய்ப்பு கிடைப்பதில்லை; ஆனால், குடிமகன் விரும்புவதை எல்லாம் சொல்லும் வாய்ப்பு, ஓர் எழுத்தாளனுக்குக் கிடைக்கிறது. அதையே நான் பயன் படுத்தியுள்ளேன்.

நீங்கள் வரைந்து தயாரித்த பாரதி குறியீட்டு ஒவியத்துக்குப் பொது உரிமை வழங்கியுள்ளீர்கள். அது குறித்து ஏதேனும் சுவையான செய்திகள் உண்டா?

பாரதியின் நூற்றாண்டான 1982- இல், 'தீம்தரிகிட' தொடங்கியபோது, அதன் சின்னமும் பாரதியாகவே இருத்தல் வேண்டும் என நான் விரும்பினேன். பாரதியின் சாராம்சத்தை அவனுடைய கண்களும் மீசையுமே சொல்வதால், அதையே வடிவமைத்தேன். என்னுடைய அறுபதாவது வயதில் அந்தப் படைப்பை நாட்டுடமை ஆக்கினேன்.

எனக்கு இன்னும் நினைவுள்ளது, உங்கள் திருமண வரவேற்பு அட்டையை நீங்களே வரைந்து தயார் செய்தது. உங்கள் இளமைக்காலத்தில் நீங்கள் பாங்கோஸ் வாசித்ததும் நினைவு உள்ளது. எழுத்து, நடிப்பு, இதழியல், இசை, அன்று முதல் இன்று வரை வரும் ஊடகங்களின்

வெவ்வேறு வடிவம் எனப் பன்முக நிலையில், உங்களை எப்படி இணைத்துக்கொள்ள இயன்றது?

அடிப்படையான விஷயம், நான் என்னுடைய வாசகர்களுடன் தொடர்ந்து உரையாட விரும்புகிறேன். சமூகத்தின் புதிய உரையாடல் வசதிகளை நான் கற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால், என்னால் என் வாசகர்களுடன் உரையாட இயலாது. பின் தங்கும் நிலை உருவாகிவிடும். அதனாலேயே, புதிதாய் வரும் ஊடகங்களை நான் கற்றுக்கொள்கிறேன்.

சங்கர், ஞாநி இவ்விருவருக்குமிடையே வித்தியாசம் இருப்பதாக நீங்கள் உணர்கிறீர்களா?

வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. சங்கர் விரும்பி ஞாநியாகப் பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டாரே ஒழிய, இருவரும் ஒருவரே, வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. பதினேழு வயதில், ஞாநி என்ற இப்பெயரை என்னுடைய புனைபெயராகத் தேர்ந்தெடுத்தபோது, நான் யார் என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன் என்று நம்பினேன். அப்போது நான் ஒரு புத்தகத்தில் வாசித்த 'தன்னை உணர்ந்தவன் ஞானி' என்னும் கூற்றே என் புனைப்பெயருக்குக் காரணமாக ஆகிவிட்டது.

சிறுபத்திரிகை என்றாலும் இவ்வளவு நேரம், உங்களுடைய நேரத்தை ஒதுக்கி, மேற்கொண்ட உரையாடலுக்கு மிக்க நன்றி.

நன்றி.

இலக்கியவேல்
திசம்பர் 2017